

[Svend Erik Hovmand]

element i vor demokratiske beslutningsproces. Ved lov er det pålagt de folkevalgte at tage borgerne med på råd, inden man lægger sig fast på en bestemt planlægning. Dette er vigtigt, og det er værdifuldt. Jeg synes, det bør understreges, at disse offentlighedsfaser ikke bare må blive et alibi for, at politikere og teknikere alligevel går hen og gør, som de oprindeligt havde tænkt sig. Man bør seriøst overveje, om de nye ideer og forslag, som aktive borgere fremkommer med, kan indgå i den beslutningsproces, som er i gang. Modsat skal man naturligvis ikke lade sig dirigere alene af yderliggående pressionsgrupper, men også tænke på det såkaldt tavse flertal.

En forudsætning for, at hele denne proces kan forløbe på en fornuftig måde, må imidlertid være, at man ikke fra statslige myndigheders side – og her tænker jeg helt konkret på miljøministeriets planstyrelse – blander sig i selve offentlighedsfasen. At statsembedsmændene kan være rådgivere og vejledere over for amterne ved udarbejdelse af alternative skitseforslag, det er i orden. Men når skitseforslagene er lagt ud til befolkningens vurdering, er det efter min overbevisning utidlig indblanding, hvis man, som det er sket et par steder, fra planstyrelsen udtaler sin uforgribelige mening herom. Ligeledes er det efter min overbevisning imod planlovsreformens ånd, hvis man fra planstyrelsens side nu vil forsøge at lægge alt for snærende bånd på amternes og kommunernes mulighed for at tilgodese lokale synspunkter og forslag i selve beslutningsfasen.

Jeg skal til slut sige, at vi fra venstres side er enige i mange af betænkningens hovedsynspunkter, men at vi meget nøje vil følge regeringens konkrete handlinger i relation til de forholdsvis smukke ord, der er udtrykt i ministerens redegørelse.

Grove (KF):

Da man i 1970 gennemførte kommunalreformen, var formålet at styrke det kommunale selvstyre. Det har også vist sig, at der ved kommunalreformen blev skabt kommune-størrelser, der var i stand til at påtage sig en række opgaver, som tidligere måtte varetages centralt. Denne decentralisering er i sig selv et udtryk for nærdemokrati og har til formål at mindske afstanden imellem befolkningen og de besluttende organer. På denne bag-

grund kan det virke paradoksalt, at den samme kommunalreform netop får skylden for at have forårsaget eller forstærket de nærdemokratiske problemer.

Vort kommunale selvstyre hviler på et repræsentativt demokrati, og det skal vi værne om. Vi må erkende, at det ikke er praktisk muligt at have alle borgere med til at træffe beslutningerne. Vi skal også tænke på, at kravet om nærdemokrati undertiden kan være krav om lokalpatriotisme og derigennem være med til at splitte en kommune i stedet for at samle en kommune. Man må også erkende, at der er en risiko for, at gruppeegoisme eller mindretalsegoisme ofte bliver fremført i nærdemokratiets navn. Man skal passe på, at mindretalsdiktatur ikke udvikler sig gennem nærdemokratiet og dermed kan være med til at ødelægge det repræsentative demokrati.

Derfor vil jeg også gerne advare mod ensidige opstillingslister til kommunale valg. En valgperiode varer trods alt fire år, og derfor må man ikke stille lister op, der kun varetager ensidige interesser. Den billigste form for nærdemokrati er vel egentlig at melde sig ind i en vælgerforening. Når kontakt til de folkevalgte kan man opnå på denne måde, og man har medindflydelse på opstillingen til et valg, hvor valgperioden er fire år.

Fra konservativ side er vi meget interesseret i, at der bliver en bredere berøringsflade mellem kommunen og borgerne. Herved kan man sikre sig en værdifuld viden og en inspiration til løsning af de kommunale opgaver. Denne form for medindflydelse har vi jo i dag inden for en del af vore institutioner – på vores skoler, i børnehaver, i selvejende institutioner osv. – og det lægger vi megen vægt på, men det er også rigtigt, at man igennem information til borgerne kan gøre opmærksom på kommunale sager, hvis løsning er nært forestående. Vi må nok erkende, at det meste kommunale arbejde og beslutninger foregår i lukkede udvalg og ikke på det ordinære byrådsmøde.

Det er vel sådan, at de forsøg, man i dag foretager i forbindelse med regionplanloven og i kommuneplanloven, på længere sigt kan vise os, i hvor høj en grad man kan inddrage befolkningen, og i hvor høj en grad befolkningen er interesseret i at blive inddraget i beslutninger. Derfor er vi spændt på, hvordan det forløber i det kommende års tid.